

Дѣцата гледаха нѣкакъ изплашени. Едното отговори :

— Ние тука спимъ.

— Какви сте вие? Братчета?

— Не. Днесъ се намѣрихме. И той нѣма родители, и азъ нѣмамъ.

Старецътъ гледаше просълзенъ трогателната прегръдка на дветѣ деца, чужди и непознати, а вече подѣлили завивката. Той остави децата и излѣзе на моста. Картината на другарство вълнуваше сърцето му. О, ако всички хора бѣха такива!

Небето бѣше станало тъмно синьо, една следъ друга гаснѣха звездитѣ. Нѣкжде отъ полето долиташе чуруликане на птици. Въ далечината на изтокъ, тамъ дето полето се издигаше, върховетѣ преминаваха отъ виолетово въ златно, сякашъ пожаръ въ друга далечна страна хвърляше свѣтлинитѣ си. Деньтъ се раждаше величествено.

Свежиятъ въздухъ обистряше ума му, мжката му стихваше. Чувствуваше да се възврѣщатъ силитѣ му. Надежда го изпълваше. Откжде идѣше всичко? Каква мисль бѣха събудили въ него дветѣ бедни деца? Той виждаше детската приятелска ржка да обгрѣща съ обичъ всички хора. Можеха ли тогава тѣ да бждатъ зли, жестоки, безсърдечни?

Дружно съ новия день предъ очитѣ му се ди-гаха завеси. Нѣкога искаше да трѣгне по земята и да проповѣдва—да бждатъ хората горещи или студени, да бждатъ храбри или подли. Сега виждаше какво трѣбва: да бждатъ по-добри, по-вече човѣци!